

lille Land efter den Retning, den politiske Udvikling har taget i de senere Aar, udsat for at angribes, udsat for at tages til Bytte, naar det paa nogen Maade kan være tjenligt for Angriberen. Og Enhver, som er fortrolig med Danmarks Kort, med vor geografiske og strategiske Beliggenhed, maa kunne sige sig selv, at der er saa Lande, ja intet mindre Land, det i den Grad er fristende at komme i Besiddelse af under visse Eventualiteter. Man tænke sig blot de orientalske Forviklinger, der ligge aldeles ligesou Lava i et Krater og berede Udbrud, man tænke sig Forhold, under hvilke Rusland eller Tydskland paa den ene Side, Frankrig eller England paa den anden Side, vente at komme i Sag med hinanden. Hvad er da naturligere, end at de spørge sig selv: Hvad gjøre vi med Danmark? Dette Spørgsmaal er heller ikke noget Fantasteri; det er en offentlig Hemmelighed, at der for ikke ret mange Aar siden var nedsat en sagkyndig Kommission i England for at give Betænkning over, hvilke Forholdsregler der skulde tages, saafremt England blev draget ind i orientalske Forviklinger og igjennem dem blev tvungen til at føre Krig imod Rusland — denne Kommission udtalte enstemmig, at man først og fremmest maatte sikke sig Kjøbenhavn for derved at have en Operationsbasis for den engleste Flaade i Østersøen. Jeg betragter det derfor som en given Sag, at hver Gang der staaer et stort Sammenstød for Døren mellem større evropæiske Magter, der ere leirede hver paa sin Side af Østersøen, vil der være stor Fare for, at man siger: „Lad os sikke os Kjøbenhavn!“ Nu er Spørgsmaalet altsaa, hvorledes vil den fremmede Magt sikke sig Kjøbenhavn? Sandsynligvis, som England har viist os før, ved en Overtumpling, en Overtumpling, der indledes ved enkelte diplomatiske Formaliteter. Naar vi altsaa spørge, om vi kunne værges os mod Sigt, maa vi tænke os Angrebet i den alvorligste Form og, som det hyppig er anført her i Thinget og er gjentaget i Motiverne til Forslaget, tænke os Angrebet ført mod os af en Magt, der ikke blot som England er os langt overlegen til søs, men af en Magt, der er os overlegen baade til søs og tillands, og saa spørge, om vi formaa at stille Noget op imod et slikt Angreb, eller om vi skulle bøde os for Skibnen. Tænker man sig et Angreb fra Englands Side, saa er det unegtelig Verdens første Flaade, der lægger sig udenfor Kjøbenhavn, og henset til den ringe Styrke, som Kjøbenhavns Søbefæstning har ligeoverfor den store Udvikling, som Artilleriet har faaet, og endvidere henset til, hvad vi have af Skibe, er det utvivlsomt, at Kjøbenhavn maa bukke under for et Bombardement, selv om Flaaden støtter den. Men det er ligesaa utvivlsomt, at denne Kamp vil koste saa-

meget, at det vil være betænkeligt, selv for en Flaade af første Rang, at prøve derpaa; den maa være forberedt paa at betale det overordentlig dyrt. Dette er altsaa i det Tilfælde, at Flaaden i Forening med den nuværende Søbefæstning forsvarer Byen imod et Angreb af en Flaade af første Rang. At en saadan Flaade, naar den vil tvinge Kjøbenhavn til at give efter, kan gjøre det, det kan der efter min Anskuelse, og vistnok ogsaa efter de fleste Artilleristers Anskuelse — jeg er jo ikke selv Artillerist — vel neppe være nogen Tvivl om. Men lad os tænke os Angrebet under en mindre afut Form, et Angreb af en ikke fuldt saa overlegen Flaade i Forbindelse med en overlegen Landstyrke. Næsten alle Magter ere os jo overlegne tillands, ligesom alle ere ifærd med at blive det til søs. Hvad vil da Fjenden gjøre i dette Tilfælde? Det er meget simpelt, hvad han vil gjøre, det er saa simpelt, at der ikke kan være Tvivl om, at han vil gjøre det. Han vil kaste sine kraftigste Skibe i to Delinger ud for Indløbene til Sundet, den ene Nord paa, den anden Syd paa, og dermed har han luffet os inde. Samtidig vil han kaste alle sine lette Skibe ind i vore mindre Farvande, særlig Smaalandsfarvundene, imellem Lolland, Falster og Sjælland. Derved har han affaaeret al mulig Tropsførsel fra os, saaledes at vi staa alene med, hvad vi have af Linietropper paa Sjælland, og hvad vi kunne sammenbringe af Reservemandskab. Kjøbenhavn har sin nuværende Befæstning og Flaaden, der, saavidt jeg antager, vil kunne være bleven særdbid under disse diplomatiske Formaliteter, som man har været saa hensynsfuld at tage, — jeg tror ikke, at vi ere fuldt saa langt inde igjen i de barbariske Tilstande, at der ikke skulde blive taget enkelte smaa Formaliteter. Altsaa, Flaaden ligger her paa Rheden, men kan ikke fjerne sig, thi i det Dieblit, den gjør det, er det givet, at Kjøbenhavn ikke kan staa imod. Med den Befæstning, den har nu, kan den ikke staa imod en Flaade, der er stærkere end vor, naar den bliver bombarderet. Den fjendtlige Flaade kan lægge sig i en saa stor Afstand, at den kan ødelægge Byen; man veed det af Erfaring. Det bliver altsaa den fjendtlige Flaades Overv, medens den ligger her, at spærre Nord fra og Syd fra, og, som sagt, sørge for, at ingen Tilførsel kommer til os, men derimod sørge for at faae det Mandskab over, som Fjenden selv foreløbig vil bruge til Operationen i sin anden Operationsbasis, og derpaa bruge nogle Dage til at sikke sig Besiddelsen ved Hjælp af et Par Torpedopærringer eller Liggende af netop de Tilflugtssteder, som vi maatte tænke paa at benytte, hvis vi skulde bruge Flaadetransport. Det Hele udvikler sig kort og godt til, at Fjenden spadserer over paa Sjælland; der ligger Kjøbenhavn. Man har samlet omkring